

ΤΟΥ **Λεωνίδα Βατικιώτη**

Σκηνικό πρωτοφανούς ρήξης των σχέσεων της Ελλάδας με τους δανειστές της διαμορφώθηκε προχθές Παρασκευή, κατά τη συνάντηση του έλληνα υπουργού Οικονομικών Γ. Βαρουφάκη, με τον επικεφαλής του συμβουλίου υπουργών Οικονομικών της ευρωζώνης (Γιούρογκρουπ) Γ. Ντίσελμπλουμ. Η διάσταση απόψεων φάνηκε καθαρά στη συνέντευξη Τύπου που ακολούθησε τη συνάντηση, διαμορφώνοντας όρους σύγκρουσης με τους δανειστές, προς μεγάλη φυσικά ικανοποίηση του ελληνικού λαού που είδε για πρώτη φορά εκπρόσωπο των δανειστών να μη βρίσκει... κατεβασμένα παντελόνια στις διαπραγματεύσεις του με την Ελλάδα, όπως σταθερά συνέβαινε από το 2010. Το σκηνικό της σύγκρουσης με τους δανειστές και κυρίως με την ΕΕ και τη Γερμανία φάνηκε να επισημοποιείται και να βαθιάίνει μετά τη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο Μαξίμου αργά το βράδυ της Παρασκευής με το οικονομικό επιτελείο όπου ο πρωθυπουργός Αλ. Τσίπρας εμφανίστηκε αμετακίνητος λέγοντας ότι θα τηρήσει τις προεκλογικές του δεσμεύσεις.

Τρία είναι τα σημεία στα οποία επικεντρώθηκε η διαφωνία Βαρουφάκη - Ντίσελμπλουμ: Οι σχέσεις με την τρόικα, με την ελληνική πλευρά να απορρίπτει το καθεστώς εποπτείας, το πρόγραμμα, δηλαδή τους όρους υπό τους οποίους θα δίνεται η βοήθεια, με την Αθήνα να ζητά την αντικατάσταση του υπάρχοντος, και η πρωτοβουλία για μια διεθνή συνάντηση για το χρέος, με τον Ντίσελμπλουμ να την απορρίπτει υποδεικνύοντας ως αρμόδιο όργανο το Γιούρογκρουπ.

Η σύγκρουση, όσο κι αν ήταν αναμενόμενη, δεν ήταν δεδομένη λόγω του ότι το πλαίσιο που εξαρχής έθεσε η κυβέρνηση Τσίπρα μπορεί να αμφισβητούσε τα όσα έχουν μέχρι σήμερα συμφωνηθεί (π.χ. απολύσεις και ιδιωτικοποιήσεις) δεν σηματοδοτεί ωστόσο σύγκρουση με τους δανειστές. Ο ΣΥΡΙΖΑ, πρώτον, υιοθετεί βασικές παραδοχές τους. Για παράδειγμα, η αντιπρόταση Βαρουφάκη στον Ντίσελμπλουμ, με βάση δημοσίευμα της Εφημερίδας των Συντακτών, προέβλεπε ισοσκελισμένους μεν προϋπολογισμούς, αλλά απόρριψη των πρωτογενών πλεονασμάτων, τα οποία ούτως ή άλλως ήταν προϊόντα δημιουργικής

λογιστικής. Επίσης προέβλεπε τη μετάθεση μεν των αποπληρωμών του χρέους μετά το 2020, ένα κοινά συμφωνημένο μορατόριουμ δηλαδή την πενταετία 2015-2020, αλλά την αποπληρωμή ολόκληρου του χρέους. Δεν τέθηκε καν θέμα διαγραφής μέσω λογιστικού ελέγχου, όπως είχε ψηφίσει το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ!

Δεύτερον, ο ΣΥΡΙΖΑ διατυπώνει επιθετικά προβληματισμούς που ήδη υπάρχουν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Για παράδειγμα την ίδια περίπου ώρα που γίνονταν οι φορτισμένες δηλώσεις Βαρουφάκη - Ντίσελμπλουμ, κι ο ολλανδός υπουργός έλεγε μετά λύπης στο αφτί του έλληνα ομολόγου του, «μόλις σκότωσε την τρόικα», τη σκότωνε ψυχρά από τις Βρυξέλλες κι ένας επίτροπος, ο Πιέρ Μοσκοβισί, που είναι μάλιστα εκ των πλέον αρμόδιων ως επίτροπος Οικονομικών και Νομισματικών Υποθέσεων. «Η Επιτροπή θα εξετάσει το ρόλο της αποκαλούμενης τρόικας, μεταξύ άλλων και το ενδεχόμενο αντικατάστασής της, με την πάροδο του χρόνου, με μια δομή που θα διαθέτει μεγαλύτερη δημοκρατική νομιμοποίηση και λογοδοσία, θα βασίζεται στα ευρωπαϊκά όργανα και θα υπόκειται σε μεγαλύτερο κοινοβουλευτικό έλεγχο σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο» ήταν η απάντηση που έδωσε σε ερώτηση του ευρωβουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Δημ. Παπαδημούλη. Άρα υπό διασταυρούμενα πυρά πεθαίνει η τρόικα!

Η αναζήτηση σημείων κοινής συμφωνίας ήταν επίσης εμφανής και στις δηλώσεις Τσίπρα - Σουλτς που προηγήθηκαν μια μέρα της επίσκεψης Ντίσελμπλουμ, ενώ ακολούθησαν τη βίαιη αντίδραση των τραπεζιτών στην προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να τοποθετήσει δικούς του ανθρώπους στις διοικήσεις των τραπεζών που οδήγησε σε μια πρώτη (πριν αλέκτωρ...) και διπλή υποχώρηση: Το μήνυμα που δόθηκε από το Μαξίμου στους υπουργούς να σταματήσουν τις φιλολαϊκές δηλώσεις (επαναπρόσληψη καθαριστριών, σχολικών φυλάκων, ακύρωση ιδιωτικοποίησης ΟΛΠ, ΔΕΗ, κ.ά.) και την ανακοίνωση Δραγασάκη που ξεκαθάριζε ότι οι όποιες αλλαγές στα ΔΣ των τραπεζών θα γίνουν συναινετικά και μόνο. Έτσι ο σοσιαλδημοκράτης πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου φαινόταν να εκπροσωπεί την τάση της ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ, όταν το ελληνικό κεφάλαιο με αιχμή του δόρατος τους απατεώνες των τραπεζών, εκφράζει την τάση της σύγκρουσης.

Σε αυτό το πλαίσιο περίσσεψαν οι υποσχέσεις εκ μέρους του νέου πρωθυπουργού Αλ. Τσίπρα. Π.χ. «διαπραγματευόμαστε με ασφάλεια και εγγυόμαστε τη σταθερότητα». Επίσης, άφησε ανοιχτή τη συνεργασία με τον ΟΟΣΑ, από την εργαλειοθήκη του οποίου η τρόικα αξιοποίησε πολλές προτάσεις μετατρέποντάς τες σε μνημονιακές δεσμεύσεις, ενώ ο Αλ. Τσίπρας εγγυήθηκε «μια αλλαγή πορείας χωρίς να επιβαρυνθούν οι φορολογούμενοι άλλων χωρών». Επιχείρημα κατευθείαν βγαλμένο από τη φαρέτρα της Άνγκ. Μέρκελ, καθώς δική της επινόηση ήταν η χρησιμοποίηση των ευρωπαϊών φορολογουμένων σαν ανθρώπινων ασπίδων

που απέκρυσαν και διευκόλυναν τη διάσωση των τραπεζών μέσω των «δανείων διάσωσης».

Παρότι επομένως το τοπίο είναι ρευστό κι η ατμόσφαιρα εκρηκτική, ας μην υπάρχουν αυταπάτες...

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)